

دِي مَحَلِّبَابٍ وَامِّإِلَابٍ يَفْتِكَي وَهَسْأَرُ أَعْفَارُ عَمَّسِي مَثُ هَانْدَا وَهَو، أَثَالَتْ حَّجَّ بَسِي وَ
عَضَيِّفٍ، دُجَّسِي وَرَبِّ كَيِّ مَثُ، أَي وَتَسْمُ مَوْقِي وَ. أَمَّهَنْبِي دِرْفَنْ مَلِّ أَعْمَجِي وَ، مَثُ وَ مَلِّ
هَيْ عَبَّضٍ أَي دُبُّمُ هَيْ فَيَّفَكَنْبِي هَوَّجُ وَ عَضَيِّ مَثُ، هَوَّجُ عَصَا أَمَّاضِ هَيْ دِي مَثُ، هَيْ بَبَكَّر
وَ هَوَّجُ أَثَالَتْ حَّجَّ بَسِي وَ. هَلِّ بَقُولِ وَ حَنْدِي لَجَرَّ عَصَا أَوْجُومُ، هَيْ دَخَفَنْ عَنْ هَنْطَبِ أَي فَا حَمُ
هَانْدَا.

يَلَّصِي نَمْرَهَ طَيَّلَعِ وَ هَيْ لَعِ هَتْ هَبَّجْ رَقَتْ سَتِ وَ، هَمْ حَحْ دِي عِي شَلِّ كَيْ لَعِ زُوجِي وَ
مَحَّزَلِ أَي فُ هَتْ أَلَّصِ

أَنْ مَطْمُ سَلَّجِي وَ، أَرَبَّ كُمْ هَسْأَرُ عَفْرِي وَ. أَهَيْ دَخَفِ بَ أَهَنْطَبِ قَزَلَتْ وَ ضَفَحَتْ هَرْ مَلِّ أَوْ
أَلِّبُ مَوْقِي وَ، هَيْ بَبَكَّر مَثُ، هَيْ دِي مَثُ، هَسْأَرُ عَفْرِي وَ رَّبِّ كَيِّ وَ أَنْ مَطْمُ دُجَّسِي وَ رَّبِّ كَيِّ وَ
دُوعَتْ أَلِّ وَ، أَعَانَتْ أَلِّ نَكَلِ، يَلِّ وَ أَلِّ كُ هَيْ نَأْتَلِ أَعْ كَرِّ لَوْ دُوعُ أَلِّ وَ ضَرَّ أَلِّ يَلِّ عَدَامَتْ عَا
أَهَيْ فَيِّ عَفْرِ أَلِّ وَ.

وَ حَنْ هَوَّجُ عَصَا أَوْجُومُ، هَانْمُيْ أَبِصَانِ، أَهَيْ لَعِ سَلَّجِ وَ يَرْسِي لِي أَهَلَّجَرَّ شَرَّتْ فَا أَهَمَّتْ أَدَا
هَتْ طُوسُ بَمَّ هَلِّ بَقُولِ وَ حَنْ هَوَّجُ عَصَا أَوْجُومُ، هَيْ دَخَفِ يَلِّ عَيْ دِي عَصَا وَ هَلِّ بَقُولِ

دَّهَشَتِي وَ نَمَّيْ أَلِّ بِنَاجِ لَانِمِ أَهَيْ لَجَرَّ هَجَّ حَمُ، يَرْسِي لِي أَهَيْ لِي لَأِ يَلِّ عِ سَلَّجَتْ هَرْ مَلِّ أَوْ
نَا وَ. أَرْسُ طَقَفَ هَتْ أَفَلِّ نِي لِي لَوْ أَلِّ دَعَبِ أَمِي فِ أَرْقِي وَ، هَيْ لَعِ دِي زِي أَلِّ وَ دُوعُ سَمَّ نَبَّ أَلِّ
زَجَّ كَسَّ وَ أَحَبَّ سَ.

نَمَّ لَأَسِي أَلِّ أَمِّبِ وَ عَدِي وَ، يَلِّ بِنَلِ يَلِّ عِ يَلَّصِي دَّهَشَّتْ لَدَعَبِ وَ، يَلِّ وَ أَلِّ كُ دُوعِي مَثُ
هَرَّاسِي نَعِّ مَثُ كَلِّ مَلِّ أَوْ رَشَبَلِ نَمَّ هَتْ نَمَّ هَيْ نَبَّ هَنْبِي نَعِّ مَلَّسِي مَثُ، سَانَلِ
طَقَفَ كَلِّ مَلِّ دِرْفَنْ مَلِّ أَوْ، هَذَا حَنْ نِ أَمَّهَيْ فَوْ، هَبَّ نَاجِي فِ هَمْ أَمِّ يُونِي مَثُ وَ مَلِّ أَوْ. كَلِّ دَكَّ

Намозхон намозни бошлашни ирода қилса, «ҳамза» ва «бо»ни чўзмасдан такбир айтиб, икки бош бармоғини қулоқларининг юмшоқ жойларига теккизади. Аёл киши икки қўлини икки елкаси баробарида кўтаради. Ҳар бир улуғлашга далолат қилувчи нарса ила - агар форсча бўлса ҳам, - дуони қўшмаган ҳолда намозни бошлаш жоиз. Форсча қироат қилиш жоиз эмас. Фақат узр бўлса, мустасно. Шунга фатво берилади.

Сўнг ўнг қўлини чап қўли устига қўйиб, киндиги остига қўяди. Аёл киши кўксига қўяди. Бу ишни суннат зикри бор ҳар бир қиёмда қилинади. Рукуъдан турганда ва икки ийднинг такбирлари орасида қўлларини қўйиб юборади.

Кейин сано ўқийди. «Важжаҳту важҳи»ни ўқимайди.

Кейин сано учун эмас, қироат учун «аъузу биллааҳи»ни ўқийди. Бунини намозга кеч қолган одам ҳам айтади. Уни имом икки ийднинг

такбирларидан кейин айтади.

Кейин «Бисмиллаҳ»ни ўқийди. Фотиҳа билан зам суранинг орасида эмас. Буларнинг ҳаммасини ичида ўқийди.

Сўнгра Фотиҳани ўқийди ва иқтидо қилувчи каби, ичида «Омин»ни айтади.

Кейин такбир айтиб, рукуъга боради ва икки қўли билан, бармоқларини ёзган ҳолида тиззаларини ушлайди. Белини текис тутаяди ва бошини кўтариб ҳам, тушириб ҳам юбормайди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози. Кейин бошини кўтаради ва «Самиъаллоҳу лиман ҳамидаҳ»ни айтади. Имом шу билан кифояланади. Иқтидо қилувчи «Роббанаа ва лакал ҳамд»ни айтади. Якка намозхон иккисини жамлайди.

Сўнгра тўғриланиб, тик туради. Кейин такбир айтиб, саждага йиқилади. Олдин икки тиззасини, кейин бармоқларини жуфтлаган ҳолда икки қўлини қўяди. Кейин чиғаноқларини керган ва қорнини икки сонидан ажратган ва оёқ бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки қўлининг орасига бошини қўяди. Уч марта тасбеҳ айтади. Бу энг ози.

Ҳажми бор ва устига пешонаси ўрнашадиган ҳар бир нарса устига сажда қилиш жоиз. Шунингдек, издиҳомда намоз ўқиётган шахснинг орқасига ҳам. Аёл киши пасайиб, қорнини икки сонига теккизади.

Кейин намозхон такбир айтган ҳолида бошини саждадан кўтаради ва хотиржам ўтиради. Сўнг такбир айтиб, хотиржам сажда қилади. Кейин такбир айтиб, бошини, кейин икки қўлини, кейин икки тиззасини ерга суянмаган ва ўтирмаган ҳолда кўтаради.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъуузу»ни айтиш ва қўл кўтариш йўқ. Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутаяди. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Аёл киши икки оёғини ўнг тарафдан чиқариб, чап думбаси билан ўтиради. Кейин Ибн Масъудга ўхшаб ташаҳхуд ўқийди. Унга ҳеч нарса зиёда қилмайди.

Аввалги икки ракъатдан кейинги ракъатларда Фотиҳани овозини чиқармай қироат қилади. Агар тасбеҳ айтиб, сукут сақласа ҳам жоиз.

Сўнгра худди аввалгига ўхшаб ўтиради ва ташаҳхуддан кейин Набий соллаллоҳу алайҳи васалламга салавот айтади. Кейин одамлардан сўрамайдиган нарсалар ила дуо қилади ва ўша ердаги одам ҳамда малакларни ният қилиб, ўнг ва чап тарафларига салом беради.

Иқтидо қилувчи ён тарафда бўлса, (саломининг) бирида, тўғрисида бўлса, иккисида ҳам имомни ният қилади.

Якка намозхон фақат малакни ният қилади.

(Давоми бор)

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди